

świadczącego o tym, że rozpatrywane akty oddziałują na większość członków tego stowarzyszenia indywidualnie i przysługuje im w związku z tym ich własna legitymacja procesowa. Tytułem ewentualnym wnoszące odwołanie podnoszą, że Sąd powinien być złagodzić kryteria służące ustaleniu legitymacji procesowej w przypadku stowarzyszeń zrzeszających rdzenną ludność miejscową.

Zarzut czwarty: odrzucając jako niedopuszczalną skargę o stwierdzenie odpowiedzialności pozaumownej Sąd przyjął błędne kryterium prawne, nakładając na skarżących nowy wymóg wykazania, że przysługuje im legitymacja procesowa na mocy art. 263 TFUE. Wymóg ten nie znajduje oparcia ani w traktatach, ani w orzecznictwie.

-
- (¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/410 z dnia 14 marca 2018 r. zmieniająca dyrektywę 2003/87/WE w celu wzmocnienia efektywnych pod względem kosztów redukcji emisji oraz inwestycji niskoemisyjnych oraz decyzję (UE) 2015/1814 (Dz.U. 2018, L 76, s. 3).
- (²) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/841 z dnia 30 maja 2018 r. w sprawie włączenia emisji i pochłaniania gazów cieplarnianych w wyniku działalności związanej z użytkowaniem gruntów, zmianą użytkowania gruntów i leśnictwem do ram polityki klimatyczno-energetycznej do roku 2030 i zmieniające rozporządzenie (UE) nr 525/2013 oraz decyzję nr 529/2013/UE (Dz.U. 2018, L 156, s. 1).
- (³) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/842 z dnia 30 maja 2018 r. w sprawie wiążących rocznych redukcji emisji gazów cieplarnianych przez państwa członkowskie od 2021 r. do 2030 r. przyczyniających się do działań na rzecz klimatu w celu wywiązania się z zobowiązań wynikających z Porozumienia paryskiego oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 525/2013 (Dz.U. 2018, L 156, s. 26).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Castilla-La Mancha (Hiszpania) w dniu 25 lipca 2019 r. – LP/Subdelegación del Gobierno en Toledo

(Sprawa C-567/19)

(2019/C 372/18)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Superior de Justicia de Castilla-La Mancha

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: LP

Strona pozwana: Subdelegación del Gobierno en Toledo

Pytania prejudycjalne

Tutejszy sąd pyta Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej o to, czy zgodna z art. 12 [dyrektywy] Rady 2003/109/WE z dnia 25 listopada 2003 r. dotyczącej statusu obywateli państw trzecich będących rezydentami długoterminowymi (¹) oraz między innymi z wyrokami Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 7 grudnia 2017 r. (sprawa C-636/16 (²)) i z dnia 8 grudnia 2011 r. (sprawa C-371/08 (³)), jest wykładnia sformułowana w wyrokach hiszpańskiego Tribunal Supremo (sądu najwyższego) nr 191/2019 z dnia 19 lutego 2019 r., wydanego w związku ze skargą kasacyjną 5607/2017 (ECLI:ES:TS:2019:580), i nr 257/2019 z dnia 27 lutego 2019 r., wydanego w związku ze skargą kasacyjną 5809/2017 (ECLI:ES:TS:2019:663), zgodnie z którą możliwy jest w oparciu o interpretację dyrektywy 2001/40/WE (⁴) wniosek, że każdy obywatel państwa trzeciego posiadający zezwolenie na pobyt długoterminowy, który popełnił przestępstwo podlegające karze pozbawienia wolności na okres co najmniej jednego roku, może i powinien być „automatycznie” wydalony, tzn. [bez] konieczności dokonania oceny, czy stanowi rzeczywiste i aktualne zagrożenie oraz oceny jego sytuacji osobistej, rodzinnej, społecznej lub sytuacji związanej z zatrudnieniem

(¹) Dz.U. 2004, L 16, s. 44.

(²) Wyrok z dnia 7 grudnia 2017 r. López Pastuzano (C-636/16, EU:C:2017:949).

(³) Wyrok z dnia 8 grudnia 2011 r. Ziebell (C-371/08, EU:C:2011:809).

(⁴) Dyrektywa Rady nr 2001/40/WE z dnia 28 maja 2001 r. w sprawie wzajemnego uznawania decyzji o wydalaniu obywateli państw trzecich (Dz.U. 2001, L 149, s. 34).